

Arrest

nr. 67 281 van 26 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 24 september 2011 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 september 2011 waarbij de in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 9 september 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 september 2011 om 10 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers kwamen in december 2001 aan in België.

Verzoekers dienden op 1 augustus 2011, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een aanvraag om machtiging tot verblijf in. Deze aanvraag werd op 8 september 2011 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd aan verzoekers betekend op 9 september 2011.

2. Het voorwerp van de vordering

De Raad stelt vast dat verzoekers op 24 september 2011 een “*verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid strekkende tot schorsing van een beslissing tot onontvankelijk verklaring van een regularisatieaanvraag*” indienden, gericht tegen (zie het verzoekschrift p. 2 - Voorwerp van het verzoekschrift) “de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 08 september 2011, zijnde de beslissing tot onontvankelijk verklaring van een regularisatieaanvraag ter kennis gebracht aan verzoekers op 9 september 2011” en in inventaris een fotokopie voegden van de brief van 8 september 2011 waarin de aanvraag om machtiging tot verblijf die op 1 augustus 2011 werd ingediend, onontvankelijk wordt verklaard. Het voorwerp van hun beroep staat vast.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Verzoekers stellen dienaangaande in hun verzoekschrift van 24 september 2011 (zie p. 5 - Betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid -): *“op heden zijn verzoekers van hun vrijheid beperkt met het oog op hun verwijdering naar hun land van herkomst. Dienvolgens tonen verzoekers aan, dat huidige vordering uiterst dringend noodzakelijk is.”*

De stelling dat verzoekers van hun vrijheid beroofd zijn, toont geenszins de dringende noodzakelijkheid aan.

De bestreden beslissing houdende de onontvankelijkheid van hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, maakt geen enkel gewag van en heeft geen betrekking op de beslissingen van 8 september 2011 die lastens verzoekers werden genomen houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Een eventuele schorsing van de bestreden beslissing kan de gemachtigde van de staatssecretaris niet weerhouden om de bevelen om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding uit te voeren.

Het bewijs van het uiterst dringend noodzakelijk karakter van de vordering van 24 september 2011 wordt niet geleverd.

Verzoekers dienen de gewone procedure te volgen en kunnen zich hierbij laten vertegenwoordigen door hun advocaat.

Gezien het uiterst dringend karakter niet is aangetoond, is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

Voor zoveel als nodig vermeldt de Raad dat ter zitting vastgesteld werd dat de advocaat van verzoekers niet op de hoogte was dat lastens hen elk een beslissing van 8 september 2011 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, genomen was. Deze beslissingen bevinden zich in het administratief dossier.

Gezien uit dit dossier volgens de Raad niet bleek op welke datum bedoelde beslissingen aan verzoekers ter kennis werden gebracht, lichte verweerder ter zitting daaromtrent de Raad in mede door neerlegging van een fotokopie van de bedoelde beslissingen, waarop voorkwam: de datum en het uur van de kennisgeving en van de handtekening van verzoek(st)er, voorafgegaan door de vermelding *“Ik erken kennisgeving te hebben ontvangen van de bovenvermelde beslissingen”*.

Gezien deze vermelding kan de advocaat van verzoekers niet volhouden niet op de hoogte te zijn van de beslissingen van 8 september 2011 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens, noch kunnen deze stukken daardoor als nieuwe stukken worden aangemerkt zoals aangevoerd.

Er kan derhalve niet worden ingegaan op het verzoek om het voorwerp van het verzoekschrift uit te breiden tot de beslissingen van 8 september 2011 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. CORNELIS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS

M. BONTE